

[Erna Sørensen.]

at man vil rydde nogle tekniske vanskeligheder til side, og det mener vi ikke er nok til at ændre en så god, gammel regel som den, vi havde, at der var dobbelt arvefald, altså at retten til arv efter førstafdøde allerede opstod ved førstafdødes bortgang.

Forlodsretten er jo det nye, som vi skal til at arbejde med. Jeg gav udtryk for en vis skepsis over for den regel, som er hentet fra Sverige, der imidlertid ikke har instituttert hensiden i uskiftet bo. Man har ikke haft ret meget materiale eller statistik til rådighed under udvalgsbehandlingen, da det jo ofte er sådan i Sverige, at boer skiftes privat; det er kun enkelte sager, der har været ført frem for retten. Jeg må indrømme, at reglen i visse tilfælde kan være nyttig, ikke mindst hvor der er sær børn, og den kan jo i hvert fald ikke bruges, uden at der skiftes. Det går altså ikke ud over den i uskiftet bo hensiddende ægtefælle.

Vi håber, der vil blive skabt en så ensartet praksis over hele landet, når skifteretterne nu ene og alene skal forvalte denne ordning, at der ikke bliver gjort nogen uret mod den efterlevende ægtefælle. Man ængstes jo ved tanken om, hvordan man skal konstatere, hvad der i virkeligheden findes i et bo. Der kan være en virksomhed, der kan være en ejendom, og hvis disse værdier sættes så højt, at det bliver svært at udrede den part, der skal gå til forlodsret, da synes jeg man nemt kan gøre den efterlevende ægtefælle uret. Man vi må håbe på, at skifteretterne forstår at administrere denne regel. Et cirkulære er endnu ikke blevet udfærdiget og kan vel heller ikke være det, så vi har måttet regne med, at når man har kunnet bruge ordningen i Sverige, må man vel også kunne bruge den her i Danmark. Mit parti er da også gået med til ordningen om forlodsret.

Vi står også på samme standpunkt som partiet venstre, når der er tale om arveforskrudsreglerne. Vi ser godt, at reglerne herom i det særlige kapitel 6 er blevet udmærket behandlet, men vi vil også gerne have, at det stadig væk skal være sådan, at en arvelader kan sætte sig ned og, uden at det skal være under alt for højtidelige former, kan nedskrive — sva-

rende til den gamle forordnings §§ 10-13 — at et beløb skal være et arveforskrud, der skal respekteres. Vi synes, at kravet om, at arvingen skal have erkendt at have fået det pågældende beløb, går for vidt, og derfor har vi stillet ændringsforslag i så henseende sammen med venstre.

Vi har gode former for testamenter oprettelse og tilbagekaldelse. Man kunne måske have ønsket en mulighed for, at en person under 18 år kan oprette testamente — der kan være visse situationer, hvor noget sådant ville være rart — men man er blevet stående ved de 18 år som krav for at kunne oprette testamente, og derved fritager man måske vedkommende for et vist tryk fra arvinger om at oprette testamente, uden at vedkommende har tilstrækkelig mulighed for at overse resultatet.

I § 26 får vi en ny regel, hvorefter en arvelader kan bestemme, at et barn eller flere børn skal have ganske bestemte ejendele udlagt. Det er en regel, som formentlig også i praksis vil være en hjælp ikke alene i offentligt skiftede boer, men også hvor man sidder og arbejder med privat skiftede boer, fordi man her kan sige, at det er naturligt, at den og den får ejendommen eller forretningen, hvorfra indtægterne stammer. Men reglen er selvfølgelig den, at ingen anden arvepart skal være mindre af den grund. Der sker ingen forfordeling af de øvrige arvinger med den nye regel.

I denne forbindelse vil det være naturligt at nævne den gamle regel i arveforordningens § 27, 1. punktum, om — således som det ærede medlem hr. Ib Thyregod har gjort rede for — at man fra en arveladers side kan overlade hele formuen til en enkelt mod et passende vederlag til de andre arvinger. Vi vil ligesom venstre gerne have denne bestemmelse opretholdt og har stillet ændringsforslag i så henseende.

Det er rigtigt, at overformynderiet har været en del i søgelyset under vore udvalgsforhandlinger. Det er jo ikke særlig overformynderiet som institution, vi har drøftet, men de regler, som er nedfældet i loven om overformynderiet og i de cirkulærer, som justitsministeriet som øverste myndighed har givet. Det er klart, at eftersom tiden går, må der ske en mere tidssvarende ord-